

פרוטוקול מס' 38

מישיבת ועדה הפנים ואיכות הסביבה
ביום ג', 7 באב תשל"ד - 23.7.74, שעה 08.30

נ כ ח ו :

- חברי הוועדה:
- י. חסיד - יו"ר
 - נ. אליעד
 - ח. אבו-רביע
 - י. בארי
 - א. הרליץ
 - ב. צ. קשת
 - ד. קורן

מוזמנים:

- ל. גרי - משרד הפנים
- סר. גלס - משרד המשפטים

מזכיר הוועדה:

- י. ברזני

ר ש מ ה :

- א. אדלר

סדר-היום:

1. חוק הגנת סמלים
2. ש ו נ ו ח.

1781

(נגמל ביום 24.7.74)

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י. חסיד:

1. חוק הגנת סמלים

סעיף 1

ב.צ. קשת:
אינני מתנגד לכך שהרוב במועצה יחליט על הסמל. אבל למיעוט במועצה צריכה להיות אפשרות של ערעור בפני מוסד כלשהו.

מר גלס:

מה שמוצע בסעיף זה הוא למעשה המצב הקיים. אבל אין מניעה מצדנו לשנות את המצב הקיים. למעשה גם כיום יש אפשרות למיעוט להביא את השגותיו בפני שר הפנים, כיוון שכתוב שהשר לא יתן צו הגנה ללא החלטה של הרשות המקומית, אבל לאחר שזו קיבלה החלטה - הוא יכול להחליט גם שלא להוציא את צו ההגנה. במקרה כזה הוא צריך לשמוע קודם גם את המיעוט.

היו"ר י. חסיד:

את סעיף (ג) אני מציע לנסח כך:
"סמל של רשות מקומית ייקבע עפ"י החלטה של רוב חברי מועצתה, וטעון אישור של שר הפנים". הניסוח הזה יענה לדרישתו של ח"כ קשת.

מר גלס:

במקרה כזה יציא שלא שר הפנים הוא הקובע, אלא הרוב ברשות המקומית, כששר הפנים הוא רק האינטסטנציה המאשרת. השאלה היא אם נציג משרד הפנים מסכימים לזה. בנוסף לכך, הצעתו של היו"ר איננה מזכירה את צו ההגנה, ואם היא תתקבל - צריך יהיה להוסיף לה פסקה בדבר מתן צו הגנה.

היו"ר י. חסיד:

אני רוצה להשאיר למועצה העירייה את הזכות המוחלטת לקבוע את סמלה, בין אם מאפשרים ערעור למיעוט ובין אם לאו. שר הפנים צריך לשמוע את המערערים ואח"כ להתחשב או לא להתחשב בדעתם. באשר לקביעת הסמל - את זה צריך להשאיר לרשות המקומית, ולא לקבוע זאת עבורה מלמעלה.

ב.צ. קשת:

אבל למה לא להוסיף במפורש זכות ערעור? האנשים ברשויות המקומיות שלנו לא יבינו איסור כזה להגיש ערעור.

מר גלס:

אם אתה מוסיף פסקה האומרת שמיעוט של חברי המועצה רשאי לערעור - אתה מצמצם, כי עפ"י סעיף 2 כל אדם יכול לערער, לא רק המיעוט במועצת העירייה.

ב.צ. קשת:

אבל כל אדם יכול ערער רק במקרה שנפגעו זכויותיו. ואילו לגבי זכות המיעוט במועצה לערער אני מדבר גם כשאין מניעה בזכויות.

ד. טורן:

אולי אפשר בסעיף 2 למחוק את המלים בדבר פגיעה בזכויות, ולהשאיר לכל אדם את הזכות לערער?

מר גלס:

זה מרחיק לכת.

ועות הפנים ואיכות הסביבה
23.7.74

הערתו של ח"כ קשת נראית לי. אני מציע לקבל את העקרין ולהשאיר את הניסוח

היו"ר י. חמיר:

למר גלס.

אני מציע להוסיף אחרי סעיף (ג) פסקה: לחברי המיעוט יש זכות ערעור.

ב.צ. קשת:

ע"כ אתה שולל משר הפנים אפשרות לקבל השגות של גופים אחרים, כמו למשל של

מר גלס:

החברה להגנת הטבע.

אם הסמל טעון אישור של שר הפנים - ההנחה היא שהוא צריך לשמוע גם דעות אחרות.

היו"ר י. חמיר:

אולי אפשר לכתוב בסעיף 2: מי שנפגע בזכויותיו, או חבר מועצת העיריה, או

ד. קורן:

גוף ציבורי כלשהו?

אני מציע לנסח את סעיף 1 (ג) כך: "סמל של רשות מקומית ייקבע עפ"י

היו"ר י. חמיר:

החלטה של רוב חברי מועצתה, וטעון אישור של שר הפנים לאחר שישמע התנגדויות, אם יהיו כאלה."

החוק בנוי כך שלא יהיה צורך בתקנות ביצוע. אבל אם ענין ההתנגדויות ייכנס

מר גלס:

כאן במפורש - לא יהיה מנוס מתקנות ביצוע, ואז יקבע השר בתקנות את הפרוצדורה.

הוא חייב בלאו הכי לחכות 90 יום.

ב.צ. קשת:

הוחלט: לקבל סעיף 1, בתוספת התיקון בפסקה (ג): "סמל של רשות מקומית ייקבע עפ"י החלטה של רוב חברי מועצתה, וטעון אישור של שר הפנים לאחר שישמע התנגדויות, אם יהיו כאלה."

סעיפים 2 ו-3

האם פירוש המלים "אלא לאחר תום המועד האמור" שהוא חייב אחרי 90 יום לעשות זאת, או שלאחר מכן הוא יכול עוד לחכות 180 ימים נוספים? האם זה

ב.צ. קשת:

מחייב אותו לקבל החלטה, לחיוב או לשלילה?

כן. הרי מדובר בגופים שפונים לשר הפנים ומבקשים חקיקה, לא ביזמה של השר. כעבור 90 יום יבואו אפוא אליו וידרשו שיענה להם (בהתאם לחוק שופמן" בדבר מועדים).

מר גלס:

הוחלט: 1. לקבל סעיף 2 כמוצע.

2. לקבל סעיף 3 כמוצע.

סעיף 4

ב. בארץ:
בשורה הראשונה של הסעיף אני מציע
במקום "או כל דבר" לכתוב "ואף לא
כל דבר אחר". כי מדובר כאן במשהו נוסף, לא בבדידה במקום.

הרחלטה: לקבל סעיף 4.

סעיפים 5 ו-6

ב.צ. קשת: מה זה "תקנת הציבור"?

מר גלס:

המונח הזה איננו חדש במערכת החוקים
שלנו. הוא נמצא גם בחוק החוזים
הכלליים שבכנס לתוקף לפני כשנה. גם באומות העולם קיים מונח כזה.
כולל סעיף 64 של חוק הפרוצדורה האזרחית העותומנית שהיה קיים אצלנו
עד 1973 ובחשב בזמנו סעיף ליכרלי ומתקדם, שקבע את העקרון של חופש
החוזים, פרט למקרה שתוכן החוזה "מנוגד לתקנת הציבור" (באנגלית
"בזרפתית" ובצרפתית). בתי-המשפט
צורשים להחליט בסוגיה זו לא פעם, אם כי נכון שאינם מאושרים מן
המעמסה הזאת. בעולם כולו באו למסקנה שאין מנוס מן הסייג הזה ואי-
אפשר לקבוע בדרך של דוגמאות מה הם המקרים הספציפיים המנוגדים ל"תקנת
הציבור". ברור שזוהי תוספת אחריות על השופט.

גם בחוק אכיפת פסקי-דין נזכר המונח
הזה: אחד המקרים בהם רשאי בית-ש ישראל לאכוף פס"ד שניתן בחו"ל הוא
כשפס"ד הזה איננו מנוגד לתקנת הציבור. משום כך החליטה הממשלה לאמץ
את הנוסח הזה גם כאן, אם כי נכון שהיו נוסח גורף.

בעיה דומה קיימת לגבי המכלול של
"פרסומי תועבה". כיום ביהמ"ש הוא הפוסק מהו מעשה תועבה, משום שהמחוקק
התיימשך מן האפשרות למצוא הגדרה יותר ספציפית, וסומכים אפוא על ביה-
המשפט.

את סעיף 5 צריך לקרוא ביחד עם סעיף 6,
ממנו מתברר שהממשלה היתה ערה לבעיה זו. אדם יכול לפנות לאינסטנציה
שתתמנה ע"י שר הפנים לבדוק את העניין, אם אמנם הסמל המוצע נוגד את
תקנת הציבור או את רגשותיו. ואם קיבל אישור מאותה רשות - ישמש לו
הדבר הגנה בהליכים פליליים.

נניח שאדם מבקש להשתמש בסמל ואיננו
משלים עם החלטה שלילית של הרשות שימנה שר הפנים. עדיין אין זה אומר
שאסור לו להשתמש בסמל. הוא יכול להשתמש בסמל לפרות הכל, ולעמוד
למשפט ושם להוכיח את צדקתו. החלטה שלילית של הרשות עדיין איננה הוכחה
לעבירה את תקנת הציבור או רגשותיו. ועדה דומה קיימת היום ע"י משרד
החיינוך והתרבות לגבי מו"לים שרוצים להפיץ חומר ויש להם חשש של
הסתבכות עם החוק.

ב.צ. קשת:

החוקים כתובים עבור בני-אדם רגילים
ולאו דווקא עבור משפטנים, ואני עדיין
אניני מבין את המונח הזה. בא מר גלס ואומר: אבל אנחנו סומכים על
ביהמ"ש שיודע אם דבר כלשהו נוגד את תקנת הציבור. מצד שני, אתה נותן
סמכות בידי פקיד של שר הפנים שיקבע זאת. והרי כשם שאותו פקיד יכול
לטעות כשהוא נותן החלטה שלילית הוא יכול גם לטעות כשהוא מחליט החלטה
חיובית, והדוגמה של "תועבה" אינה דומה, משום שכאשר אני מכנה משהו
"תועבה" - אני לפחות כלפי עצמי יודע על מה אני מדבר, כמו גם כשמדובר
ב"רגשות הציבור". מה שאין כן לגבי "תקנת הציבור", שאני בעצמי אניני
יודע מה זה.

למשל: תמונת הרצל על קופסת סרדינים.

א. הרליץ:

לא. זוהי "פגיעה ברגשות", לא ב"תקנת הציבור".

מר גלס:

אם זה הכרחי - נא לכתוב זאת בצורה שכל אדם יבין את זה. אם זה לא הכרחי - אני מציע להסתפק ב"רגשות הציבור" בלבד.

ב.צ. קשת:

בכוון שהמונח "שימש גם בחוקים אחרים והגיע לביהמ"ש. מר גלס הזכיר את חוק הפרוצדורה העותומנית. אבל באותו הקשר, כמו גם לגבי תועבה, יכול צית-המשפט לקבוע נורמה. עוד לפני שהיה קיים חוק החוזים האחרים פסק ביהמ"ש נגד חברת צים שהוציאה כרטיס-טיסה כשבאותיות קטנות הוסיפה: החברה איננה אחראית אם תיגנב המזוודה וכו'. ביהמ"ש טען אז שסעיף כזה נוגד את תקנת הציבור. ביהמ"ש מחשב אפוא בנורמה מסויימת שקיימת בחברה בתקופה מסויימת. מה שאיננו מבין הוא איזו נורמה תהיה קיימת בחוק הזה לגבי "תקנת הציבור". מה יהיה כאן הקריטריון?

י. בארי:

האם הכוונה היא לחיים חקיינים של הציבור?

ב.צ. קשת:

כן.

נ. אליעד:

אני לא הייתי מגדיר את זה כך, אבל אני מבקש לדעת מה יהיו כאן הקריטריונים. או לי אפשר לקבל דוגמה של בה משום פגיעה בתקנת הציבור.

י. בארי:

המושג "תקנת הציבור" הוא מושג משפטי עתיק-יומין. למשל, במקרה שאדם מוכר את המוניטין שלו ובהסכם המכירה נקבע שאותו אדם לא יוכל עוד לעבוד לעולם. בהי-המשפט באנגליה פסקו שפסקה כזאת נוגדת את תקנת הציבור והיא איננה חופשת. יש גם מונחים נוספים דומים, כמו גם "היזק ציבורי".

נ. אליעד:

שבתי-המשפט אינם מאשרים מהם.

י. בארי:

זה בגלל אופיים הפלילי של המונחים.

נ. אליעד:

ח"כ בארי ביקש דוגמה לעבירה על תקנת הציבור בחוק הזה. למשל, תמונת הכותל-המערבי על בית-מלון. כאן מדובר לאו דווקא ברגשות הציבור. מכל מקום, התחומים בין תקנת הציבור ובין רגשות הציבור יכולים להיות מטושטשים למדי.

לשאלת הפקיד שהסמין שר הפנים - נראה לי שכאן צדק ח"כ קשת. אולי צריך באמת לדרוש כשירות מסויימת מאדם כזה לפני ששר הפנים ממנה אותו.

היו"ר י. חמיר: אני איננו גורם את גישתו של ח"כ קשת. גם אני איננו משפטן, אבל איננו יכול להיתפש לנימוק שאנשים אינם מבינים את המונח הזה כדי להשמיטו מן החוק. אם השופטים מקבלים את המונח של "תקנת הציבור" כאלמנט קבוע בחקיקה - איננו יכולים להתעלם מכך גם כשאנחנו דנים בחוק שולי.

אמרת: אם זה הכרחי - צריך להשאיר.

ב.צ. קשת:

אני חושב שזה אמנם הכרחי, ודווקא בגלל
הנימוקים השליליים של ח"כ בארי. אני
תומך אפוא בסעיף הזה כפי שמנוסח ע"י הממשלה.

הי"ר י. תמיר:

גם לי לא נראה שאדם אחד יחליט אם מותר
או אסור להשתמש בסמל מסויים, ומוטב

א. הרליץ:

שזאת תהיה ועדה.

לענין השימוש בסמלים יש השלכות גם
בחור'ל, למשל: בית-מלון בדרום-אפריקה עם השם "מלון כדמל" והסמל של
חיפה. או למשל ארגון ציוני בחור'ל שרוצה להתרים אנשים למעון-ילדים
בקריית-שמונה ושולח אלפי הזמנות עם הסמל של קריית-שמונה. או למשל חברת
סיגריות שקיימת כבר כמה מאות שנים מגלה לפתע שהסמל שלה הוא הסמל של
דואר ישראל, ויוצא שהסמל שלה הפך לבלתי חוקי. איך ניתן לפקח על
דברים כאלה?

באמת, הייתי מציע שנסקול אם לא להנהיג
גם סמכות שיפוט אכסטריטוריאליה לדברים
כאלה. כי אם מדובר בהגנה - יכול באמת מישהו לבצע את העבירה בחור'ל.

י. בארי:

מה האסון אם מישהו ישתמש בסמל חיפה
בחור'ל? בארץ יש לכך ערך תחרותי. אבל

ד. קרן:

בחוק-לארץ?

מדובר לא רק בתחרות מסחרית, אלא
בהתחזות כאילו הוא פועל מטעם המדינה.

י. בארי:

רציתי רק להזכיר שסמל המדינה הוא
נושא לחוק נפרד, ואיננו דנים בו
בחוק הזה.

מר גלס:

הייתי מציע בכל זאת לשקול את דבריה
של ח"כ הרליץ.

י. בארי:

אני תומך בדבריו של ח"כ קשת לגבי
סעיף 6 והפקיד המינהלי שיאשר שימוש בסמל כלשהו.

נ. אליעד:

האם אין אפשרות לערער על החלטת הפקיד
גם כשהחלטתו חיונית, ולא רק על החלטה
שלילית?

י. בארי:

אם מישהו רואה עצמו נפגע - הוא יכול
לפנות לביהמ"ש ולבקש צו. סעיף 6(ב)
אומר בפירוש שהחלטת הפקיד איננה פוטרת מאחריות אזרחית.

מר גלס:

נשאלתי מתי יכחל שם או סמל להיות נוגד
את תקנת הציבור, להבדיל מרגשותיו.
למשל: שם שיש בו רמז לביצוע עבירות פליליות, כמו למשל בית-קפה
שקורא לעצמו "מאורת החשיש העליונה". דבר כזה בוודאי פוגע בתקנות הציבור.
לא די בכך שפרסומת מסויימת פוגעת בטעם הטוב. הכוונה כאן איננה לפגיעה
בטעם הטוב, אין כוונה שהמדינה תשים עצמה שופט על טעם בלבד. אלא הכוונה
כאן לתקנת הציבור.

מר גלס:

להערה בדבר חוק אכסטרטוריאלי לחוק: -
אם מכתבים הנושאים סמל כזה מגיעים לארץ, חלק מן העבירה מבוצע אז בארץ, והחוק חל במקרה כזה. אם משתמשים בסמל זה רק לצרכים פנימיים בחו"ל - הייתי מהסס מאד להרחיק לכת עד כדי כך. שנית, הנטייה של החוק הפלילי היא לא להרחיב את החוק על עבירות שמבוצעות בחו"ל.

לא מעט התלבננו בסעיף 6, וחשבנו שבגלל הסיכון שמקבל על עצמו אדם לאור הסעיף הזה כשירצה לפתוח בפעולת פרסומת צריך לתת לו הגנה מפני הליכים פליליים. אם הוועדה סבורה שבגלל החוק-סיטריות של הסעיף מוטב למחוק אותו - הדבר עלול לפגוע באזרח במידה מסויימת, אבל היינו מוכנים לשקול הצעה כזאת. באשר לזכויותיו של הצד השני, שנפגע ע"י מתן התעודה החיובית של איש משרד הפנים - סעיף (ב) נותן לכך תשובה, אם סי חלקית. אם יש בשימוש בסמל כדי לפגוע בזכויות של הזולת, יש אפשרות לצד הנפגע לתבוע את המשתמש בהליכים אזרחיים, אם לפי סעיף של התחזות בפקודת הנזיקין האזרחיים או לפי פקודת סימני סחורות (סימן סחורות כוזב), ובין אם לפי המתכונת הרחבה של חוק הליכות המסחר, כשיתקבל בכנסת. התרופה היא חלקית בלבד, כי ייתכן אדם שאין לו אינטרס אישי בצד שימוש בסמל כלשהו אבל הוא מתקומם בצד השימוש הזה כאזרח, ולאדם כזה אין סעד משפטי. מסופקני גם אם לאחר שניתנה התעודה תהיה עוד סמכות בידי הרשות שנתנה את התעודה לבטל אותה, למרות הכלל של "הפה שאסר הוא הפה שיתיר", אלא שהפסיקה של ביהמ"ש העליון סייגה זאת לגבי אדם שעשה מה שעשה תוך שבטח באישור הזה שניתן (פסה"ד בענין פתיחת סניף חדש של בנק פויכטוונג, כשלאחר פתיחת הסניף החליטה הרשות המאשרת שהיא טעתה אבל ביהמ"ש סירב לאשר את ביטול הרשות שניתנה).

ג. אליעד: אני חושב שבאמת לא טוב אם אי-אפשר לבטל אישור כזה שניתן.

מר גלס:

אני אומר בגלוי שמעייף 6 הוא נסיון לפתור את הבעיה שמתעוררת לאור הנוסח הרבה שבסעיף 5. אבל אנחנו פתוחים כאן להצעות של פתרונות אחרים, שמצד אחד לא יפגעו יתר על המידה בצייבור אבל מצד שני גם יגנו על האזרח שלא יסתבך ללא צורך.

הינדל י. חמיר:

אנחנו חיים בתקופה שריבוי בני-האדם משפיע בה חזק על חיינו שהחקיקה המושתתת על היסודות המקובלים טוב איננה תופשת בכל הנוגע לזכויות הפרט וכו'. אנחנו חייבים יותר ויותר להדק את חישוקי החקיקה של אכיפת החוקים. אנחנו נרחקים יותר ויותר לקרן-זוית, ואם לא תהיה הבנה הרדית רבה יותר בין בני אדם - לא תהיה תועלת לחוקים. אני אומר זאת משום שיש בעיקר אצל משפטנים הרגשה של עליונות החפישה המשפטית לגבי החקיקה, ואילו אני חושב שההנחיה המרכזית צריכה להיות מה טוב לציבור ולחברה. לכן אני תומך בחקיקה הזאת עם כל הסיכונים שבה.

ג. אליעד:

מדברי הינדל נראית לי המסקנה הפוכה: אדם פועל על אחריותו; המדינה תוכל להחנוד למעשיו.

הינדל י. חמיר:

מידת הזהירות שנוקט בה היועץ המשפטי היא ברובה בעיני. עדיין איננו עומדים על סף הקו האדום בחיינו הציבוריים.

ג. אליעד:

אבל למה לתת גושפנקה רשמית של המדינה לסמל? שאדם ייזהר וידע שהוא פועל על אחריותו. יכול באמת להיות שתוך חמש שנים כל המושגים השתנו ואילו היה בא כעת לבקש אישור לסמל - לא היה מקבל.

אולי באמת אפשר לקבוע הגבלה של זמן?

היו"ר י. חמיר:

מר גלס:
אני רואה שגם אליבא דגישתנו אנחנו חסר כאן סייג אחד. אני חושב שאם נקבל עקרונית את הרעיון של סעיף 6 - צריך להגביל אותו בזמן לפני התחלת ההליכים הפליליים. לא ייתכן שאדם שהגוש נגדו כתב אישום ירוץ למשרד הפנים ויבקש לתת לו את התעודה ועי"כ יוציא את ההכרעה מידי ביהמ"ש.

נ. אליעד:
אינני מתאר לעצמי שמשרד הפנים יתן לאדם תעודה במקרה שכבר יש הליך נגדו. מדובר על אדם שהיתה לו תעודה לפני שהוגש נגדו כתב אישום.

מר גלס:
אינני בטוח בזה. שנית, יש לנו מצבים מקבילים במסגרת החקיקה הפיסקלית, שם יש אפשרות במספר מקרים שאדם ישלם כופר-כסף במקום להיות מועמד לדין. אבל לאחר שהחלו בדין - לא יקבל הממונה את כופר הכסף אלא לאחר שהיועץ המשפטי הפסיק את ההליכים.

נ. אליעד:
המקרה שונה, משום ששם מדובר בעבירה שכבר נעברה, ואילו כאן מדובר באישור שנותן פקיד מתוך אמונה שאין כאן עבירה. אם הפקיד יחשוב שסמל כלשהו נוגד את תקנת הציבור ובכל זאת יתן אישור - הוא עצמו עובר עבירה. אדם שכבר נתבע למשפט לא יקבל רשיון עד לאחר המשפט.

א. הרליץ:
האם אי-אפשר שתהיה ועדה שתחליט במקום אדם אחד שיוסמך לכך?

מר גלס:
אנחנו פתוחים להצעות השונות.

נ. אליעד:
הענין כולו נראה לי מסורבל: שפקיד יתן לי תעודה שתשמש לי אח"כ להגנה...

י. באר:
זה בגלל הביטוי "תקנת הציבור".

נ. אליעד:
לא בכך הבעיה. השאלה שלי היא אם כל המוסד הזה דרוש. מה שמטריד אותי הוא מתן גושפונקא של המדינה לשימוש בסמל לאורך ימים. אולי צריך להוסיף גם את הסמכות למדינה להפסיק שימוש בסמל מסויים לפני הבאת האיש למשפט.

מר גלס:
סעיף 6 כאמור הוא באמת סעיף נסיוני, ובהחלט היינו מקבלים את ההצעה של ועדה ציבורית במקום אדם אחד שיוסמך להחליט (כבר אמרתי שוועדה כזאת קיימת במשרד החינוך).

אשר לתקפה של התעודה - גם אני מסכים להוסיף סייג: שהוועדה תהיה רשאית להגביל את תקפה של התעודה שהיא מאשרת, ואז המבקש יהיה מודע להדים השליליים שייתכנו לו.

הוחלט: לשיבה הבאה יביא מר גלס ניסוח חדש של הסעיפים 5 ו-6, לאור הדברים שהושמעו בוועדה.

מר גלס:
לענין צו הפסקה של שימוש בסמל: החוק הקיים (על סמך תקדימים בריטיים) אומר שאם אדם עובר באורח מתמיד על הוראות מסוג זה, והובא לדין פעמים מספר -

סר גלס:

הסמכות בידי היועץ המשפטי לתבוע אותו בהליכים אזרחיים ולקבל נגדו צו מניעה. ואדם שאיננו מקיים צו מניעה - אפשר להכניסו לבית-הסוהר עד שיקיים אותו. אבל החקרים הבריטי שאני מסתמך עליו כאן איננו מספיק, משום שאז צריך לחכות לכך שהאיש יבצע עשרות או מאות עבירות על הסעיף עד שפוחחים נגדו בהליכים של צו מניעה. אולי באמת כדאי אפוא לשקול סמכות ליועץ המשפטי להפסיק שימוש בסמל.

2. שונונת

י. בארי:
אחמול נתבשרנו בעתוננים על התנכלות אליהם לפקח בת"א, כשביתו הוצל על שמילא את חפקידו לפי דין. זוהי דוגמה נוספת ליחס הציבור אל החוק במדינה ואכיפתו. אינני נכנס לרקע החברתי והפסיכולוגי של הדבר, אבל נראה לי שהוועדה אינה יכולה להיסבע מלחונות דעתה בנושא.

היו"ר י. תמיר:
אני מציע שנתקשר עם ראש עיריית ת"א או עם האחראי לתברואה, ונשמע פרטים. אם הפרטים תואמים את מה שכתוב בעתון - אנחנו חייבים לפרסם גילוי-דעת של גינוי חריף בנדון, ולפנות למטרה שתעשה הכל על מנת לגלות את האשמים.

ב.צ. קשת:
אני מקבל את ההצעה לברר את הנושא, אבל אני מבקש שנחשוב היטב על הודעות כאלה מטעם ועדת הפנים. כי אם נעשה זאת עכשיו - בכל פעם יש מקרים מסוג זה, בין אם מדובר בשוטר, או עובד קליטה או עובד מעד וכו', ואנחנו עלולים לעמוד במצב של הודעות כאלה בכל שבוע, ואז השאלה היא מה הערך של הדבר. אני מציע אפוא שקודם כל נברר, ואחרי הבידור נחליט מה לעשות.

היו"ר י. תמיר: אני מסכים.

מחר יפלאו 30 יום לרצח ולתקיפת המחבלים בנהריה, ואני קורא ב"ג'רוסלם פוסט" שעד היום לא תיקנו שם את הנזקים. רה"מ הודיע שעמיגור לקחה על עצמה את היזמה לתיקון הנזק, אבל עמיגור הטילה זאת על חברת-עם, וזו הטילה את התיקון על קבלן בעפולה - והתושבים זועקים חמס; הם מבקשים שיתנו להם את הכסף, והם יתקנו.

א. הרליץ: אני מציעה שגם כאן נברר את העניין קודם כל עם ראש העיר.

ב.צ. קשת: ולאחר שנשמע פרטים אני מציע שנצא בהודעה מפורשת בעניין זה; נפנה לצי שצריך, אפילו לראש הממשלה, ונודיע למועצת העירייה מה אנחנו עושים.